

הצהרה פואטית

אני טרוד בעיקר בעולם כפי שאני חווה אותו, ובזמנים בהם העדפתי למות המחשבה על כך שלא אוכל לכתוב עוד אף שיר עצרה בעדי. אני חושב שזו גישה מבישה. הייתי מעדיף למות למען אהבה, אבל אין לי.

אני לא חושב על תהילה ועל הדורות הבאים (כפי שקיטס נהג לחשוב באמת ובתמים ובגדול), כמו כן איני מעוניין לבאר חוויות עבור איש או לשפר (אלא אם כן בדרך מקרה) את מצבו, או את מצבו החברתי, של איש, ואף איני בעד שום התפתחות טכנית כזו או אחרת בשפה האמריקאית רק כי אני חושב שהיא הכרחית. מה שקורה לי, לרבות שקרים והגזמות מהם אני משתדל להימנע, נכנס לתוך שיריי. אני לא חושב שהחוויות שלי מתבארות או נעשות יפות יותר עבורי או עבור אף אחד אחר, הן פשוט שם בכל צורה שאני יכול למצוא אותן. מה שברור לי בעבודתי ודאי מעורפל עבור אחרים, ולהפך. ה"עמדה" הרשמית שלי מצויה בצומת הדרכים של מה שאני יודע ואיני יכול לקבל ושל מה שנתר ממה שאני יודע ומסוגל לשאת ללא שנאה. אני מתעב חלק ניכר מן השירה העכשווית – כל העבר שאתה קורא הוא בדרך כלל נפלא – אבל יש תועלת בכך שהקוץ הזה תקוע לך בתחת.

ייתכן שהשירה עושה את האירועים המעורפלים יותר של החיים למוחשיים יותר עבורי ומחדדת את פרטיהם: או להפך, שהשירה מבליטה את האיכות הבלתי-מוחשית של מקרים קונקרטיים ונסיבתיים מדי. או אחת מן האפשרויות האלה בעינות מסוימות, או שתיהן בכל עת.

(1959)

(מאנגלית: יהודה ויזן)